

In de zaak 21-65 :

DOMENICO MORINA,

meester in de rechten, ambtenaar bij het Europese Parlement,
wonende te Luxemburg, 4, rue Théodore Eberhard,
bijgestaan door Mr. Camille Linden, advocaat te Luxemburg,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van voor-
noemde advocaat, 1, rue Schiller te Luxemburg,

verzoeker,

tegen

EUROPESE PARLEMENT,

19, rue Beaumont te Luxemburg,
vertegenwoordigd door zijn secretaris-generaal, Hans Robert
Nord, als zijn gemachtigde,
bijgestaan door Mr. Alex Bonn, advocaat te Luxemburg,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van voor-
noemde advocaat, 22, Côte d'Eich te Luxemburg,

verweerder,

betreffende een beroep tot nietigverklaring gericht tegen de
indeling, door de jury, van de tot het interne vergelijkend onder-
zoek nummer B 12 toegelaten sollicitanten, en tegen de bevordering
van de heer Piraino als gevolg van bedoeld onderzoek,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt :

W. Strauß (Rapporteur), President,
A. M. Donner en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : J. Gand,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten die aan het geding ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat :

1. Verzoeker is op 17 november 1958 door verweerder op een zogenaamd contract „van Brussel” aangesteld tegen een salaris dat, vergeleken met het Statuut van het personeel van de E.G.K.S., overeenkomt met dat van de rang C 12 (thans C 3).

Op 1 juni 1959 is hij bevorderd tot de rang C 11 en in maart 1962 tot de rang C 10 (respectievelijk C 2 en C 1 volgens het tegenwoordige Statuut van de ambtenaren E.E.G. en E.G.K.S.).

Op 13 december 1962 is hij onder het nieuwe Statuut in vaste dienst aangesteld in de rang C 3, salaristrap 2, met ingang van 1 januari 1962. Bij besluit van de secretaris-generaal van dezelfde datum is hij bevorderd tot de rang C 1, salaristrap 1, met ingang van 1 maart 1962.

2. Op 19 januari 1965 werd het interne vergelijkend onderzoek no. B 12 aangekondigd, ter voorziening in een plaats van adjunct-assistent (loopbaan B 5 — B 4) bij het directoraat-generaal van de administratie, afdeling personeel, dienst der afrekeningen. De desbetreffende aankondiging vermeldde met name het volgende :

„I — *Aard der werkzaamheden*

- Toepassing van de bepalingen van het Statuut en de reglementen betreffende de vereffening van aanspraken van de personeelsleden terzake van bezoldigingen, schadeloosstellingen en vergoeding van onkosten;
- het redigeren van toelichtende nota's;
- het opstellen van statistieken;
- het inschrijven en sorteren van stukken.

II — *Vergelijkend onderzoek*

Dit onderzoek zal geschieden op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken.

III — *Vereisten*

- Een goede algemene ontwikkeling op het niveau van middelbaar onderwijs of een daarmee gelijk te stellen beroepservaring;
- een elementaire kennis van boekhouden.

IV — *Talenkennis*

Een grondige kennis van één der officiële talen van de Europese Gemeenschappen; een goede kennis van een der andere talen der Gemeenschappen.”

Nadat verzoeker gesolliciteerd had, heeft de voor het vergelijkend onderzoek aangewezen jury zijn naam geplaatst op de lijst van geschikte

kandidaten, bedoeld in de laatste alinea van artikel 5 van bijlage III van het Statuut van de ambtenaren, en waarop de heer Piraino als eerste werd vermeld.

Bij besluit van 10 maart 1965 heeft de secretaris-generaal van verweerder de heer Piraino bevorderd tot het ambt in kwestie.

3. Op 16 april 1965 heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld, dat gericht is tegen dat besluit en tegen de daaraan voorafgegane rangschikking van de sollicitanten door de jury bij het vergelijkend onderzoek;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* in zijn verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage :

„Het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren; zich bevoegd te verklaren er kennis van te nemen; de overlegging te bevelen door de betrokken diensten van de vergadering van die stukken uit de administratie die verband houden met de onderhavige zaak en die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van het beroep, en wel met name die welke betrekking hebben op de schriftelijke bewijsstukken en de aanstellingen van de heer Piraino, dit alles overeenkomstig het bepaalde in artikel 23 van het Verdrag van de E.G.K.S. en in artikel 26, laatste alinea, van het Statuut van de ambtenaren; het beroep gegrond te verklaren, en derhalve de rangschikking bij het interne vergelijkend onderzoek no. B 12 nietig te verklaren evenals de beschikking van de secretaris-generaal van het Europese Parlement die daarop is gevolgd en waarbij de heer Piraino bevorderd werd tot de loopbaan van adjunct-assistent (B 5 — B 4) met ingang van 1 april 1965; te bevelen dat het interne vergelijkend onderzoek no. B 12 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken wordt overgedaan, op de vroeger vastgestelde voorwaarden en tussen dezelfde, op geldige wijze toegelaten sollicitanten, overeenkomstig de mededeling aan hen gedaan bij brief van 12 maart 1965; verweerder te verwijzen in de kosten;

subsidiair:

verzoeker toe te laten tot het bewijs, voor zover nodig door alle mogelijke middelen en door het overleggen van verdere stukken, dat zijn schriftelijke bewijsstukken beter zijn dan die van de heer Rosario Piraino.” ;

dat hij in zijn repliek deze conclusies handhaaft en het Hof bovendien verzoekt

„hem eveneens toe te laten tot het bewijs, door alle mogelijke middelen, dat de door hem verrichte werkzaamheden, blijkens de getuigschriften van zijn directe chefs, in feite op een niveau liggen dat boven de rang B 5 - B 4 uitgaat”;

Overwegende dat *verweerder* in zijn verweerschrift concludeert dat het den Hove behage

„Het beroep in zijn verschillende onderdelen niet-ontvankelijk te verklaren; subsidiair het ongegrond te verklaren; het aanbod van bewijs van verzoeker te verwerpen, met name voor wat betreft het overleggen van stukken betreffende de heer Piraino; het verzoek te verwerpen; verzoeker in de kosten te verwijzen behoudens de door het Parlement als verweerder gemaakte onkosten, een en ander overeenkomstig de toepasselijke bepalingen.”;

dat hij in zijn dupliek zijn conclusies handhaaft en voorts concludeert tot verwerping van het hogerbedoelde aanbod van bewijs, vervat in de repliek;

III — Middelen en gronden van partijen

Overwegende dat de middelen en gronden van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

1. *Ten aanzien van de feiten*

Verzoeker geeft een opsomming van zijn bewijsstukken :

— Niet alleen legt hij een einddiploma middelbare school over, gedurende welke opleiding hij ook lessen in boekhouden heeft gevolgd, maar bovendien heeft hij de titel van meester in de rechten („laureato in giurisprudenza”) van de Universiteit van Palermo verworven met 91 uit 110 punten; een van de onderwerpen bij het doctoraal examen was administratief recht;

— hij heeft met goed gevolg, van juli 1957 tot oktober 1958, een stage doorgemaakt op een advocatenkantoor;

— na zich voor het studiejaar 1962-1963 te hebben laten inschrijven bij de Faculteit der politieke wetenschappen van de Universiteit van Florence, is hij met 30 uit 30 punten geslaagd voor het examen in de „Politieke en economische aardrijkskunde” aan het einde van dat jaar;

— zijn „goede redactionele kwaliteiten” blijken met name uit de publikatie van letterkundige werken in het Italiaans en in een Franse vertaling; die vertaling is voor een deel ook het werk van verzoeker en is door hem gereviseerd;

— gedurende de zes jaar dat hij in de dienst van verweerder is geweest, heeft hij zich een belangrijke praktische vorming weten te verwerven, die „hogelijk door zijn administratieve chefs wordt gewaardeerd”;

— sedert 1959 werkt hij bij de directie documentatie, waar zijn werkzaamheden voornamelijk bestaan in het bijhouden van de publikaties en van een bijbehorend kaartstelsel, het maken van uittreksels uit de publikaties, de uitdeling en het sorteren daarvan;

- gedurende het jaar 1962 is hij, buiten zijn gebruikelijke werkzaamheden, belast geweest met een belangrijk werk, namelijk de inventarisatie van de publikaties;
- zijn rechtstreekse chef heeft hem gekenschetst als een intelligent en toegewijd medewerker;
- sedert december 1960 heeft hij de dienst der periodieken, welke een onderdeel is van de bibliotheek, tijdelijk waargenomen; op deze wijze heeft hij — volgens de bewoordingen van een getuigschrift van de waarnemend directeur van de documentatie gedateerd 22 november 1961 — een „uitgebreide ervaring op het gebied van de wetenschappelijke documentatie” verkregen; deze laatste uitdrukking toont aan dat verzoeker in feite reeds taken heeft vervuld die op een niveau liggen dat zelfs hoger is dan dat, overeenkomend met de loopbaan B 5 — B 4;
- behalve Italiaans, dat zijn moedertaal is, kent hij behoorlijk Frans.

Verweerder betwist het essentiële van deze beweringen niet, maar is van mening dat het getuigschrift van 22 november geen grond geeft voor de bewering dat verzoeker reeds taken zou hebben vervuld die op een hoger niveau liggen dan dat van de loopbaan B 5 — B 4.

2. *Ten aanzien van het recht*

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder geeft de volgende uiteenzetting :

a) Voor zover verzoeker nietigverklaring vraagt van het vergelijkend onderzoek, is zijn beroep niet ontvankelijk. Immers volgt uit artikel 91 van het Statuut, dat de ambtenaren uitsluitend bepaalde voor hen bezwarende besluiten kunnen aanvallen, en niet een samenstel van handelingen zoals de bij een vergelijkend onderzoek gevolgde procedure.

b) Voor zover het beroep zich richt tegen de door de jury gemaakte rangschikking, is het niet-ontvankelijk om twee redenen :

1. Allereerst stuit het af op de soevereine bevoegdheid van de jury; uitsluitend de door haar toegepaste procedure, en niet de door haar over de sollicitanten gegeven beoordeling, kan het onderwerp vormen van een beroep. Ten onrechte voert verzoeker aan dat artikel 91 het Hof volledige rechtsmacht toekent; in werkelijkheid wordt in die bepaling uitdrukkelijk verklaard dat het geding betrekking moet hebben op de *wettigheid* van een handeling, terwijl de volledige rechtsmacht er slechts bij wijze van uitzondering wordt vermeld. Evenzeer ten onrechte beroept verzoeker zich op de derde alinea en op de laatste alinea van

artikel 5 van bijlage III van het Statuut; de in die bepalingen bedoelde werkzaamheden worden immers gedekt door artikel 6 van genoemde bijlage, volgens hetwelk de werkzaamheden van de jury geheim zijn.

2. Voorts is de vordering van verzoeker van belang ontbloot daar de door de jury gemaakte rangschikking niet bindend is voor het tot aanstelling bevoegde gezag.

c) Wat betreft de conclusies, strekkende tot de nietigverklaring van de aanstelling van de heer Piraino, blijkt uit de uiteenzettingen van verzoeker dat geen enkel deugdelijk middel voor de vernietiging van dit besluit is aangevoerd. Inderdaad geeft verzoeker zelf toe dat de beweerde onwettigheid daarvan zou voortvloeien uit de beweerde onwettigheid van het vergelijkend onderzoek.

Verzoeker repliceert als volgt :

ten aanzien van punt a: Verweerder laat na voldoende duidelijke normen aan te geven om een onderscheid tussen „bepaalde handeling” en „samenstel van handelingen” mogelijk te maken. Bovendien heeft hij niet duidelijk gemaakt krachtens welke bepaling een beroep gericht tegen een „samenstel van handelingen” niet-ontvankelijk zou zijn. Overigens vraagt verzoeker niet de nietigverklaring van een samenstel van handelingen, maar van bepaalde handelingen die hem rechtstreeks nadeel berokkenen.

ten aanzien van punt b:

1. Met de stelling dat de jury „soverein” zou zijn wordt gepoogd een essentiële materie te onttrekken aan de controle van het Hof en de uitgeschakelde mededingers te beroven van iedere mogelijkheid om in beroep te gaan, zelfs in geval van een door de jury begane flagrante onrechtvaardigheid. Overigens kent artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren aan het Hof volledige rechtsmacht toe.

De derde alinea en de laatste alinea van artikel 5 van bijlage III van het Statuut verplichten de jury „de normen te bepalen volgens welke zij de schriftelijke bewijsstukken van de sollicitanten zal beoordelen”, en „aan het tot aanstelling bevoegde gezag de lijst van geschikte kandidaten, samen met een met redenen omkleed verslag” toe te zenden; het Hof moet kunnen controleren of die bepalingen op de juiste wijze zijn toegepast.

2. Het is juist dat de door de jury gemaakte rangschikking het tot aanstelling bevoegde gezag niet bindt. Echter is het precies het door dat gezag genomen aanstellingsbesluit dat „meer in het bijzonder” het onderwerp vormt van het beroep.

ten aanzien van punt c: „Het is duidelijk dat een aanstelling die gebaseerd is op het resultaat van een vergelijkend onderzoek, dat zelf

terecht aangevallen is, niet wettig zou kunnen worden verklaard”, met name als rekening wordt gehouden met het feit dat het tot aanstelling bevoegde gezag gehouden is de te vergelijken dossiers nauwkeurig te onderzoeken.

B — Ten principale

- a) Onjuiste waardering van de schriftelijke bewijsstukken van verzoeker

Verzoeker voert aan dat „een vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken niets anders betekent dan een wedloop tussen die stukken, en dus een rangschikking”. Dan „moet die mededinger, die de hoogst gewaardeerde bewijsstukken kan overleggen, winnaar worden”. In het onderhavige geval nu „overtreffen” de stukken van Piraino; zelfs overtreffen zij ook de blijkens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek vereiste stukken, aangezien verzoeker een universitaire opleiding heeft gehad. De door de jury en door verweerder bekrachtigde rangschikking van de kandidaten is derhalve onrechtvaardig; die instanties zijn tekort geschoten in hun plicht de stukken van de verschillende kandidaten zorgvuldig te onderzoeken.

Verweerder antwoordt dat „iedere discussie over de kwaliteit van de bewijsstukken van verzoeker krachteloos is” gegeven de soevereine macht van de jury.

- b) Schending van artikel 5, alinea's 3 en 6, van bijlage III van het Statuut

Ter zitting heeft *verzoeker* uiteengezet, dat, zoals blijkt bij lezing van het door de jury aan het tot aanstelling bevoegde gezag overgelegde verslag, de jury enerzijds heeft nagelaten vooraf de normen te bepalen op basis waarvan zij de stukken der sollicitanten zou beoordelen, en anderzijds bedoeld verslag met redenen te omkleden.

Hij meent dat het onderhavige middel ontvankelijk is, aangezien verweerder het verslag pas na indiening van de repliek aan het dossier heeft toegevoegd.

Verweerder verklaart zich ten aanzien van de ontvankelijkheid van het middel te refereren aan 's Hof's oordeel.

Met betrekking tot de feiten werpt hij tegen

— dat het zeer uitvoerige verslag dat door de jury was opgesteld bij het voorgaande vergelijkend onderzoek B 10, waaraan zowel verzoeker als de heer Piraino hadden deelgenomen, de leden van de jury bij het vergelijkend onderzoek B 12 voor de geest heeft gestaan;

— dat de in het betwiste verslag voorkomende formules, volgens welke de jury de stukken der sollicitanten heeft onderzocht, tevens het

prealabele vereiste, te weten het bepalen van de normen voor de beoordeling, dekt;

— dat het verslag, zij het in beknopte vorm, rechtens voldoende met redenen is omkleed;

IV — Procedure

Overwegende dat de procedure regelmatig verlopen is;

dat de Tweede Kamer van het Hof, na kennisneming van het rapport van de Rechter-Rapporteur, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft beslist verweerder uit te nodigen vóór 5 oktober 1965 het verslag van de jury bij het onderhavige vergelijkend onderzoek over te leggen, en tevens de sollicitatiebrieven van de heer Piraino en van verzoeker met de daarbij gevoegde stukken;

dat verweerder binnen de gestelde termijn aan deze uitnodiging gevolg heeft gegeven, onder aantekening dat belanghebbenden geen stukken bij hun sollicitatiebrieven hadden gevoegd;

dat partijen ter zitting van 13 oktober 1965 zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 10 november 1965 zijn conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1. Overwegende dat verweerder de niet-ontvankelijkheid van het beroep naar voren brengt, enerzijds voor zover daarmee de door de jury gemaakte rangschikking wordt aangevallen, anderzijds voor zover het strekt tot de nietigverklaring van de benoeming van Piraino;

dat, volgens hem, de rangschikking niet voor beroep vatbaar zou zijn, met name omdat het door de jury ter zake ingenomen standpunt het tot aanstelling bevoegde gezag niet bindt;

dat verder verzoeker geen enkel daartoe geëigend middel ten aanzien van de aanstelling zou hebben aangevoerd, maar zou hebben volstaan met de onwettigheid daarvan af te leiden uit de onwettigheid van de handelingen van de jury;

Overwegende, dat in beginsel de handelingen van de jury als zodanig niet vatbaar zijn voor beroep, aangezien de jury geen autoriteit is die bekleed is met de bevoegdheid om voor de ambtenaren bindende besluiten te nemen;

dat die handelingen slechts van voorbereidende aard zijn, zodat hun onwettigheid alleen zou kunnen worden aangevoerd bij een beroep tegen de beslissing die zij hebben voorbereid;

dat verzoeker trouwens ook zelf zijn beroep in die zin heeft opgevat, daar hij immers uiteenzet dat het doel daarvan „meer in het bijzonder” wordt gevormd door de aanstelling van Piraino;

dat derhalve het beroep tegen die benoeming ontvankelijk is en dat de conclusies met betrekking tot de nietigverklaring van de rangschikking moeten worden opgevat als een tegen het aanstellingsbesluit gericht middel;

2. Overwegende, dat verweerder betoogt dat „het beroep voor zover daarmee de nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek wordt beoogd” niet-ontvankelijk is;

dat inderdaad uit artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren zou volgen dat deze uitsluitend bepaalde, hun schade berokkenende besluiten kunnen aanvallen, en niet een samenstel van handelingen;

Overwegende dat het niet nodig is deze exceptie verder te onderzoeken, aangezien uit het voorgaande al volgt hoe het Hof het onderwerp van het beroep opvat;

3. Overwegende, dat verzoeker concludeert dat het Hof zal bevelen dat het interne vergelijkend onderzoek B 12 moet worden overgedaan, op de vroeger vastgestelde voorwaarden en tussen dezelfde sollicitanten die voorkwamen op de lijst van geschikte kandidaten;

Overwegende, dat het uitsluitend tot de bevoegdheid van het tot aanstelling bevoegde gezag behoort om te beoordelen of het gewenst of noodzakelijk is een vergelijkend onderzoek te organiseren;

dat het Hof dus niet de opening of heropening van een vergelijkend onderzoek zou kunnen bevelen zonder inbreuk te maken op de prerogatieven van het administratieve gezag;

dat op grond hiervan de onderhavige conclusies niet-ontvankelijk zijn;

4. Overwegende dat verzoeker eerst ter zitting heeft aangevoerd dat de door de jury toegepaste procedure het bepaalde in artikel 5 van bijlage III van het Statuut schendt;

dat verweerder verklaard heeft zich ten aanzien van de ontvankelijkheid van dit middel te refereren aan 's Hof's oordeel;

Overwegende dat bedoeld middel zich richt tegen het verslag van de jury, dat door verweerder pas na indiening van de repliek aan het dossier is toegevoegd;

dat het onderhavige middel, dat gebaseerd is op gegevens, rechtens en feitelijk, die gedurende de schriftelijke behandeling aan het licht zijn getreden, ontvankelijk is krachtens artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering;

Overwegende dat uit het geheel der hieraan voorafgaande overwegingen volgt dat het beroep ontvankelijk is;

II — Ten principale

Overwegende, dat verzoeker stelt dat de jury, in strijd met het bepaalde in de derde en zesde alinea van artikel 5 van bijlage III van het Statuut, noch de normen, op basis waarvan zij de bewijsstukken der sollicitanten zou beoordelen, had bepaald, noch het door haar aan het tot aanstelling bevoegde gezag gerichte verslag met redenen had omkleed;

Overwegende, dat de jury zich er ter zake van de in dat verslag voorkomende lijst van geschikte kandidaten toe heeft bepaald te constateren dat zij die lijst heeft opgesteld „na de bewijsstukken van de sollicitanten in verband met de in de oproep voor het vergelijkend onderzoek genoemde vereisten te hebben onderzocht ... , in haar vergadering van 3 maart 1965”;

dat in dat geval moet worden geconstateerd dat de keuze en de rangschikking van de sollicitanten, die vermeld zijn op de lijst van geschikte kandidaten met geen enkele reden omkleed zijn;

dat, aangezien de jury met name heeft nagelaten de normen te noemen, op basis waarvan zij de bewijsstukken in kwestie heeft beoordeeld, aan het verslag een essentieel element ter ondersteuning van de er in vervatte voorstellen ontbreekt;

dat de jury daardoor het bepaalde in de zesde alinea van artikel 5 van bijlage III van het Statuut heeft geschonden;

Overwegende dat de in die bepalingen vervatte vormvoorschriften als wezenlijk moeten worden beschouwd;

dat inderdaad het vooraf bepalen van beoordelingsnormen er toe strekt zekerheid te verschaffen dat het onderzoek van de bewijsstukken objectief en vrij van willekeur zal geschieden;

dat anderzijds het vereiste van een „met redenen omkleed” verslag voor het tot aanstelling bevoegde gezag de gelegenheid moet openen een oordeelkundig gebruik te maken van zijn vrijheid van keuze, hetgeen veronderstelt dat het gezag zowel ingelicht wordt over de algemene normen die de jury heeft toegepast als over de uitvoering die zij daaraan gegeven heeft ten aanzien van de op de lijst van geschikte kandidaten geplaatste sollicitanten;

dat, aangezien de hogerbedoelde vormvoorschriften ook in het belang van de sollicitanten zijn voorgeschreven, de schending ervan, ten opzichte van de mededingers die uitgeschakeld zijn, een nadeel in de zin van artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren oplevert;

Overwegende dat uit het geheel dezer overwegingen volgt dat er aanleiding bestaat de conclusies van verzoeker toe te wijzen zonder dat het nodig is de overige door hem aangevoerde middelen te onderzoeken;

III — Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat verweerder, in het ongelijk gesteld zijnde, in de kosten moet worden verwezen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. en E.G.A., met name op artikel 91 en op artikel 5 van bijlage III daarvan;

Gelet op de artikelen 42 en 69 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

Vernietigt het besluit van de secretaris-generaal van het Europese Parlement van 10 maart 1965, houdende de bevordering van de heer Piraino tot de loopbaan van adjunct-assistent (B 5 — B 4)

Veroordeelt verweerder in de proceskosten.

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof, gewezen en ondertekend te Luxemburg op veertien december negentienhonderdvijfenzestig.

Strauß

Donner

Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting, gehouden te Luxemburg op veertien december negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer,
W. Strauß